

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci **žalobce: P.S., zastoupeného Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem AK Vovsík, Rösch, Kocina a spol., se sídlem Malá 6, Plzeň,** proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.11.2009, čj. DSH/11830/09,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou soudu osobně dne 11.12.2009 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 24.11.2009, čj. DSH/11830/09, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 21.7.2009, čj. VNITŘ/D/5368/09, jímž se žalobce uznává vinným z porušení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o přestupcích, neboť jel dne 19.2.2008 v době okolo 19.45 hod. v Plzni po vozovce pozemní komunikace Klatovské ul. ve směru jízdy z centra města ke křižovatce s ulicemi Thámova x Edvarda Beneše jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, SPZ: X. Do prostoru křižovatky pozemních komunikací ulic Klatovská x Edvarda Beneše x Thámova vjel na signál

s červeným světlem „Stůj!“ svítící na světelném signalizačním zařízení. Za tento přestupek byla žalobci uložena v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích podle § 22 odst. 8 téhož zákona pokuta ve výši 2.800,- Kč.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o přestupcích*“).

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“) [§ 51 zákona o přestupcích].

V napadeném rozhodnutí k námitce odvolatele, že z výpovědi svědků vyplývá, že tito presumovali spáchání přestupku odvolatelem dříve, než se přestupku dopustil, odvolací správní orgán uvedl, že svědci jsou strážníci Městské policie Plzeň, a jako příslušníci městské policie mají v popisu práce dohlížet na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Dle názoru odvolacího správního orgánu je tak zcela pochopitelné, pokud zvýší příslušník městské policie svoji pozornost, pokud spatří situaci, ve které by se mohl řidič dopustit nějakého přestupku. To, že svědci předpokládali spáchání přestupku odvolatelem tedy neznamená, že si svědci byli jisti přestupkem odvolatele ještě před tím, než se ho dopustil, pouze na základě vzniklé situace zaměřili svoji pozornost na odvolatele, neboť chtěli zjistit, zda odvolatel dodrží svoji povinnost zastavit před signálem s červeným světlem "Stůj!" či nikoliv. Teprve poté, kdy příslušníci Městské policie Plzeň uviděli, že odvolatel svoji povinnost zastavit před signálem s červeným světlem "Stůj!" nesplnil, se hlídka Městské policie Plzeň vydala odvolatele pronásledovat a následně i zastavit k silniční kontrole. K námitce snížené schopnosti svědků vidět jednání odvolatele žalovaný uvedl, že k přestupku sice došlo za tmy, avšak rovněž v obci Plzeň, tedy v místě, kde je veřejné osvětlení. Vozidlo Škoda řízené odvolatelem tak bylo bez problémů viditelné. Co se týče viditelnosti světelné signalizace, pak tato naopak při snížené viditelnosti vynikne, a tedy byla vidět lépe než přes den. Co se týče námítky, že vozidlo řízené odvolatelem jelo v opačném směru než vozidlo hlídky Městské policie Plzeň, pak je třeba uvést, že tato skutečnost sice ztěžuje sledování vozidla odvolatele, avšak pouze tím, že se příslušníci Městské policie Plzeň museli za vozidlem řízeným odvolatelem otočit. Na samotnou viditelnost vozidla řízeného odvolatelem toto nemělo žádný vliv. K námitce odvolatele, že T. P. nemohl sledovat jeho vozidlo a přitom se věnovat řízení služebního vozidla, je třeba uvést, že i průměrný řidič dokáže řídit vozidlo přímým směrem, aniž by sledoval provoz před vozidlem. Jak vyplývá z výpovědi obou příslušníků Městské policie Plzeň, provoz v době přestupku odvolatele byl nízký, a tedy i pokud se T.P. na přibližně 2 vteřiny otočil za vozidlem řízeným odvolatelem, je odvolací správní orgán toho názoru, že tímto neohrozil provoz na pozemní komunikaci, a tedy se mohl věnovat jak řízení služebního vozidla, tak i sledování vozidla Škoda řízeného odvolatelem. K námitce odvolatele, že záleží na pozici, v jaké se nacházelo vozidlo Škoda řízené odvolatelem a vozidlo hlídky Městské policie Plzeň, odvolací správní orgán uvedl, že je sice pravdou, že nebylo přesně určeno, v jakých pozicích byla vozidla v době, kdy se příslušníci

Městské policie Plzeň ohlíželi za vozidlem řízeným odvolatelem. Odvolací správní orgán však považuje toto určení za nepodstatné. Za podstatné považuje to, že oba příslušníci Městské policie Plzeň jednoznačně viděli na světelnou signalizaci ve směru jízdy odvolatele, jakož i na vozidlo řízené odvolatelem. Tito svědci pak jednoznačně vypověděli, že v době, kdy byl odvolatel ještě před světelnou signalizací, se rozsvítil na této signalizaci signál s červeným světlem "Stůj!". Odvolací správní orgán pak toto tvrzení považuje za technicky přijatelné, přičemž vychází mimo jiné i z výpovědi V. P. Jak vyplývá z výpovědi tohoto svědka, tak po dobu 2 sekund po rozsvícení signálu se zeleným světlem "Volno" ve směru z ulice Eduarda Beneše svítí na ulici Klatovská ve směru od centra města signál se žlutým světlem "Pozor!". Poté se v tomto směru rozsvítí signál s červeným světlem "Stůj!". Odvolací správní orgán při své úvaze o technické přijatelnosti výpovědi příslušníků Městské policie Plzeň vychází především z toho, že na rozjetí vozidla je potřeba určitý časový úsek. Pokud se tedy hlídka Městské policie rozjížděla na signál se zeleným světlem "Volno", pak na Klatovskou ulici ve směru jízdy do centra města se mohli zařadit přibližně za 2 vteřiny, není však ani vyloučeno, že tento časový úsek mohl být i delší (toto se odvíjí od toho, kdy přesně se vozidlo Městské policie Plzeň rozjelo, a rovněž od toho, jaké bylo zrychlení tohoto vozidla). Z tohoto pak vyplývá, že hlídka Městské policie Plzeň mohla na ulici Klatovská vidět jak vozidlo řízené odvolatelem, tak i světelnou signalizaci ve směru jízdy odvolatele, a to v době, kdy na této světelné signalizaci svítil signál s červeným světlem "Stůj!". Vzhledem k tomu, že příslušníci Městské policie Plzeň nejsou v žádném vztahu k odvolateli ani k projednávané věci, a dále že odvolací správní orgán považuje jejich výpověď za technicky přijatelnou, hodnotí výpovědi těchto svědků jako věrohodné. K námitce nereálnosti výpovědi svědků, že neztratili vozidlo odvolatele z dohledu, žalovaný konstatoval, že domněnka odvolatele o tom, že ulice Eduarda Beneše a Klatovská jsou kolmé, je nesprávná. I z veřejně dostupných zdrojů, např. z internetu na stránce www.mapy.cz, je zcela zřejmé, že ulice Eduarda Beneše svírá s ulicí Klatovská úhel přibližně 30° (nikoliv tedy 90°, jak se domnívá odvolatel). Takový tvar křižovatky pak i z ulice Klatovská ve směru do centra města, a to až po služebnu Policie České republiky, kde se hlídka Městské policie Plzeň otáčela, poskytuje ničím nezakrytý výhled do ulice Eduarda Beneše. Odvolací správní orgán tak ani z tohoto důvodu neshledává výpovědi příslušníků Městské policie Plzeň za technicky nepřijatelné. K odvolatelovým pochybnostem o vyloučení záměny jeho vozidla a jiného vozidla, žalovaný konstatoval, že příslušníci Městské policie Plzeň neztratili vozidlo Škoda řízené odvolatelem od spáchání přestupku až po jeho zastavení z dohledu. K záměně vozidel tak dojít nemohlo. Dále je třeba poznamenat, že vozidlo řízené odvolatelem bylo v provedení Scout, což toto vozidlo dostatečně odlišuje od běžného sériového vozu Škoda Octavia. K námitce odvolatele, že v době míjení vozidla Škoda řízeného odvolatelem s vozidlem Městské policie Plzeň nemohli příslušníci Městské policie Plzeň rozpoznat jím řízené vozidlo, a to ani tovární značku, natož pak přímo provedení typu Scout, odvolací správní orgán uvedl, že vozidla tovární značky Škoda typu Octavia jsou poměrně často se vyskytujícími vozidly na pozemních komunikacích v České republice. Z tohoto důvodu není těžké ani pro běžného řidiče, aby takovéto vozidlo rozpoznal, a to zejména z důvodu typického tvaru přední masky, jakož i celkového tvaru tohoto vozidla. Tím spíše je tato skutečnost seznatelná pro příslušníka městské policie, který dohlíží na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, a tedy sledování vozidel je běžnou náplní jeho pracovní činnosti. Co se poté týče i rozpoznání provedení tohoto vozidla (tedy provedení Scout), pak je třeba uvést, že toto je v případě vozidla tovární značky Škoda natolik typický detail vozidla, že je seznatelný i pro

běžného řidiče. Odvolací správní orgán se neztotožňuje s tvrzením odvolatele, že vozidlo v provedení Scout se odlišuje od sériového vozu Škoda typu Octavia pouze ve sportovních detailech. Naopak velice typický pro toto provedení vozidla je nárazník vpředu i vzadu vozidla, který není proveden v barvě karoserie, ale zpravidla v plastu. Odvolací správní orgán tak ani v tomto bodě nepovažuje výpovědi příslušníků Městské policie Plzeň za technicky nepřijatelné. Odvolací správní orgán se tak ani neztotožňuje s námitkou odvolatele, že vozidlo tovární značky Škoda typ Octavia v provedení Scout identifikovali příslušníci Městské policie Plzeň až při zastavení tohoto vozidla. K návrhu odvolatele na provedení důkazu znaleckým posudkem žalovaný konstatoval, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, který považuje provedení znaleckého posudku za neúčelné. V daném případě totiž jedinou skutečností, kterou může znalec posuzovat, jsou výhledové podmínky v místě přestupku. Pro odpovědi na ostatní otázky by znalec neměl dostatek objektivních zjištění, jako jsou např. stopy na vozovce. Výhledové podmínky jsou pak dostatečně seznatelné např. z mapy místa přestupku (na www.mapy.cz), a tedy i v této skutečnosti je provedení znaleckého posudku nadbytečné. Navíc je třeba uvést, že přestupek odvolatele byl dostatečně prokázán výpověďmi nezávislých svědků - příslušníků Městské policie Plzeň. Provedení znaleckého posudku by tak bylo zjevně nadbytečné. Z tohoto důvodu se pak odvolací správní orgán neztotožňuje s námitkou odvolatele, že správní orgán I. stupně porušil ust. § 50 odst. 3 spr. ř. (tedy že nezjistil všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena).

V žalobě se **sub II.** namítá, že žalobce se nemůže ztotožnit se závěry žalovaného při hodnocení situace, ke které mělo v době přestupku na předmětné křižovatce dojít, a to zejména pokud jde o vyhodnocení výpovědí svědků P. a Č. Ač v rámci řízení vyvstala celá řada pochybností, správní orgán tyto nehodnotil v duchu obecně platné zásady „*in dubio pro reo*“ ve prospěch žalobce, ale naopak zcela v jeho neprospěch. **Sub III.** žaloby žalobce uvádí, že zcela zásadním způsobem rozporuje závěry, ke kterým žalovaný dospěl ve vztahu k námitce žalobce, že svědci Č. a P. nemohli vozidlo, které mělo projet křižovatkou na červenou, tedy údajně vozidlo žalobce, ani na vteřinu spustit z dohledu. **Sub IV.** žaloby se namítá, že žalobce navrhoval od počátku správního řízení provedení znaleckého posudku, který by objasnil otázku technické přijatelnosti výpovědí jednotlivých na řízení zúčastněných osob, tento návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem byl však zamítnut jak správním orgánem I. stupně, tak odvolacím správním orgánem, když oba správní orgány provedení znaleckého posudku vyhodnotily jako nadbytečné. Žalobce nadále trvá na své námitce, že správní orgán nezjistil všechny okolnosti svědčící v prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. **Sub V.** žaloby žalobce uvádí, že výpovědi zasahujících strážníků jsou plně pochybností a že žalovaný striktně vyloučil, že žalobce do křižovatky vjížděl na zelený, resp. žlutý signál, i to, že dokončoval odbočovací manévr. Současně se zde brojí proti vyjádření žalovaného, že „*nemá pochybnosti o technické přijatelnosti výpovědi těchto svědků [= strážníků P. Č. a T. P.], když tvar křižovatky ulic Klatovská, Thámová a Edvarda Beneše, umožňuje přímý výhled z ulice Klatovská přibližně až od budovy Policie ČR do ulice Edvarda Beneše*“. **Sub VI.** žaloby se namítá, že tu existuje celá řada nevyvrácených pochybností, že žalovaný vycházel pouze z technicky zcela nepřijatelných výpovědí zasahujících strážníků, že správní orgán nemůže libovolně a podle svého uvážení hodnotit technickou přijatelnost tvrzení a že oba správní orgány zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil dne 16.2.2010 pod čj. DSH/2043/10.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Ve smyslu § 31 odst. 2 s.ř.s. ve věcech přestupků rozhoduje specializovaný samosoudce.

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nezastaví vozidlo na signál, který mu prikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu 3f) nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu 3f) [poznámka pod čarou 3f) odkazuje na zákon o silničním provozu].

– 1 –

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náález ze dne 3.6.2004 sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 sice v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1], ale do zákona o silničním provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož odst. 1 písm. f) bodu 5 se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí prikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebvo usměřňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou [čl. I bod 45].

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládní koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do

souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

Porovnání aktuální právní úpravy s právní úpravou účinnou do 31.7.2011 svědčí v daném případě toliko o určitém formulačním zpřesnění skutkové podstaty přestupku.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které *zásadním způsobem* změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

– 2 –

Ve správních spisech se nachází zejména oznámení přestupku (včetně oznámení a úředního záznamu ze dne 19.2.2009), protokoly o podání vysvětlení (zasahující strážníci T. P. a P. Č. a obviněný z přestupku P. S.), protokoly o svědeckých výpovědích P. Č. a T. P. a zaměstnance SVS města Plzně Ing. V. P., záznam o místním šetření konaném dne 25.6.2009 a snímky místa činu z webového prohlížeče www.mapy.cz.

Obviněný P. S. stavěl svou obhajobu na tom, že jel po Klatovské ul., přičemž na světelném signalizačním zařízení svítil signál se zeleným „Volno“. Cca jeden metr před inkriminovaným světelným signalizačním zařízením začal odbočovat. Na tomto světelném signalizačním zařízení zaregistroval signál s oranžovým „Pozor“. Jen cca 50 km/hod. a tudíž vyhodnotil situaci tak, že bude bezpečnější dokončit odbočovací manévry.

V daném případě je postih žalobce za přestupek opřen především o výpovědi zasahujících strážníků městské policie.

Zdejší soud proto už na tomto místě předznamenává, že k otázce věrohodnosti výpovědí policistů existuje již poměrně bohatá judikatura. V rozsudku ze dne 17.6.2011, čj. 7 As 83/2010-63 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*pomineme-li speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevyšly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi. Nejvyšší správní soud v žádném případě nemá za to, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně vedou v masovém měřítku k tomu, že policisté jako svědci vypovídají vědomě nepravdu. Pouze upozorňuje, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech*“

mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly.“.

Z tohoto a dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pochybnosti, že by výpovědi policistů, kteří byli vyslechnuti jako svědci, měly být nevěrohodné, nepravdivé či nepřesvědčivé, by připadaly v úvahu hlavně tehdy, kdyby tu byl dán poměr k účastníkům řízení nebo kdyby průběh dopravní kontroly byl poznamenán určitou nestandardností.

Tytéž pochybnosti by jistě bylo nutno vzít v potaz, kdyby policisté měli činit či vidět něco, co by bylo prostě nerealizovatelné nebo nespátřitelné.

Zdejší soud je přesvědčen o tom, že závěry týkající se věrohodnosti svědeckých výpovědí příslušníků Policie ČR lze vztáhnout rovněž na strážníky obecní či městské policie.

– 3 –

Sub II. žaloby se trvá na tom, že oba strážníci spáchání přestupku žalobcem presumovali ještě dříve, než mohl obviněný vůbec nějaký přestupek spáchat.

Na rozdíl od žalobce soudu z citátů svědeckých výpovědí uvedených v žalobě plyne jen to, co správním orgánům, tj. že to, zda žalobce přestupek spáchal, zhodnotili svědci až na základě toho, že se tohoto přestupku žalobce skutečně dopustil, nikoliv na základě nějakého předpokladu.

K dalším námitkám soud předesílá, že podle § 3 spr. ř. nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Zákon hovoří o stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ne o stavu věci, o němž nemohou být žádné pochybnosti.

Z toho soudu plyne, že – není-li někde zvláštního důvodu postupovat jinak – je správní orgán oprávněn očekávat, že na důležité křižovatce v krajském městě je dobrá viditelnost (a tudíž není povinen zjišťovat, jaké bylo v inkriminované době počasí, jaká byla viditelnost a zda fungovalo venkovní osvětlení, potažmo zda nebyla porucha světelného signalizačního zařízení) a že řidič vozidla městské policie je alespoň průměrným řidičem (a nemusí tudíž ve správním řízení zjišťovat řidičské zkušenosti svědka P. a řešit otázku, zda je svědek P. řidičem průměrným, podprůměrným či nadprůměrným).

Sub II. žaloby se dále shledává nevěrohodnost výpovědi svědka P., neboť podle žalobce by tento svědek měl v rámci toho, že se na dobu 2 vteřin otočil, navíc při řízení vozidla, stihnout *a)* ujet vzdálenost cca 20 až 30 metrů, a to aniž by takovou jízdou přinejmenším ohrozil provoz na pozemní komunikaci, *b)* rychle jedoucí vozidlo v protisměru sledovat tak, aniž by toto vozidlo ztratil ze svého zorného úhlu a navíc *c)* takové vozidlo si detailně prohlédnout a rozpoznat, že se nejedná o běžný typ vozidla Škoda Octavia Combi,

ale, že se jedná o typ Scout, když toto provedení se ovšem od běžného typu liší pouze v drobných detailech - z pohledu exteriéru se jedná fakticky pouze o jiný materiál nárazníků.

K tomu může soud jen konstatovat, že v těchto skutečnostech nevěrohodnost uvedeného svědka rozhodně neshledává. Podmínka c) mohla nastat před otáčením vozidla a pro profesionála nemuselo jít o detailní prohlížení, podmínky a) a b) mohly být dodrženy ve shodě s příkladem žalovaného správního orgánu, že řidič motorového vozidla dokáže otočením hlavy sledovat i okolí jím řízeného vozidla, aniž by ohrozil provoz na pozemní komunikaci před ním; řidič totiž během jízdy sleduje nejen provoz na pozemní komunikaci před sebou, ale i ve svém okolí, a to např. když se blíží k přechodu pro chodce, chystá se vjet z vedlejší pozemní komunikace na hlavní atd. Je tak obecně známou skutečností, že každý řidič „udrží“ jím řízené vozidlo v přímém směru, a to i v případě, že otočí hlavou a ohlédne se za jiným vozidlem.

Svědka Ing. V. P. soud nepokládá za laika, nýbrž jako zaměstnance SVS města Plzně s odpovídajícím zaměřením za poučenou osobu.

Není pravda, že by tu byly úvahy žalovaného o tom, že není podstatné, v jakých pozicích byla vozidla v době, kdy se svědci P. a Č. ohlíželi za vozidlem, které mělo projet křižovatkou na červený signál „Stůj!“.

Ke svým poznatkům a závěrům (jako že hlídka MP mohla na ulici Klatovská vidět, jak vozidlo řízené žalobcem, tak světelnou signalizaci ve směru jízdy žalobce, a to v době, kdy na této světelné signalizaci svítil signál s červeným světlem „Stůj!“) dospěl správní orgán ne pouze na základě své ničím nepodložené úvahy a domněnek, jak miní žalobce, nýbrž na základě zhodnocení shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí za použití znalosti praxe a pravidel logiky.

Za uvedeného stavu věci se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že správní orgán nejenže nedostatečně zjistil skutkový stav, když v rámci toho, jak se celá situace odehrála, existuje řada pochybností, a tedy porušil zásadu materiální pravdy, ale navíc tyto pochybnosti vyhodnotil zcela v neprospěch žalobce.

S žalovaným správním orgánem se soud shoduje rovněž v tom, že o protiprávním jednání žalobce nejsou důvodné pochybnosti – nebyl zde proto důvod postupovat v pochybnostech bve prospěch pachatele.

– 4 –

Sub III. žaloby se shledává nemožnost – a tedy i technická nepřijatelnost – tvrzení svědků P. a Č., že předmětné vozidlo ani na vteřinu nespustili z očí, v tom, že 1. strážníci měli předmětné vozidlo, navíc podle jejich tvrzení jedoucí rychlostí více jak 50 km/hod, zaregistrovat cca 15 m před předmětnou křižovatkou, přičemž už v tomto okamžiku se měli nacházet na Klatovské třídě a projíždějící vozidlo po dobu 2 vteřin pozorovat tak, že se za ním otáčeli; 2. poté strážníci museli zcela jistě ještě dál pokračovat v jízdě, následně se se svým vozidlem do protisměru - v místě blíže neurčeném, otočit, a to proto, aby mohli vozidlo, které mělo křižovatkou údajně projet na červený signál, pronásledovat; 3. přičemž ovšem vozidlo,

které mělo křižovatkou údajně nedbajíc červeného signálu „Stůj!“ projet, samozřejmě také pokračovalo v jízdě, když se zdůrazňuje, že strážníci vozidlo žalobce zastavili v bodě od předmětné křižovatky vzdáleném o více jak 1 km.

K tomu může soud jen konstatovat, že takto koncipovaná námitka (bez výpočtů a hypotézy) nemá potřebnou razanci k prokázání toho, že tvrzení městských strážníků je zcela nemožné, a tedy i technicky zcela nepřijatelné.

I zde soud konstatuje, že městské strážníky je třeba pokládat za profesionály sledující bezpečnost a plynulost silničního provozu; u jako takových lze mít oprávněně za to, že jsou schopni rychle zaregistrovat i jinak drobný specifický rys charakterizující typ vozidla.

Na rozdíl od žalobce nemá soud pochybnosti ani o tom, že jeden ze strážníků byl s to rozpoznat vozidlo typu Scout, ačkoli si strážníci nevšimli ani registrační značky vozidla. Zda si strážníci registrační značky všimli nebo ne, není zcela jasné, doložitelné je, že ji ve svých výpovědích neuváděli. Podezření, že vědomost může pocházet z okamžiku až po zastavení vozidla, se ovšem může týkat jak typu Scout, tak registrační značky. Kdyby si strážníci chtěli práci usnadnit (či dodat svým výpovědím větší věrohodnosti), spíše by tvrdili, že si povšimli registrační značky než typu Scout, a to právě proto, že se neobjevila ani v úředním záznamu Městské policie Plzeň ze dne 19.2.2009, ačkoliv v tomto záznamu je vozidlo poměrně přesně identifikováno, a to včetně barvy, ani ve výpovědích svědků v průběhu podání vysvětlení, když o typu vozidla hovořil poprvé až v rámci své svědecké výpovědi pouze a jen svědek Příbýl.

Za uvedeného stavu věci se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že ve správním řízení nebyla žádným způsobem vyloučena možnost záměny vozidel - tedy vozidla žalobce s vozidlem jiným, přičemž tedy ztotožnění osoby, která křižovatkou údajně projela na červený signál s osobou žalobce není vůbec jednoznačné.

– 5 –

Ad IV. žaloby soud konstatuje, že není pravda, že žalobce navrhoval od počátku správního řízení provedení znaleckého posudku, který by objasnil otázku technické přijatelnosti výpovědi jednotlivých na řízení zúčastněných osob. Při ústním jednání konaném dne 15.6.2009 obviněný (jeho zástupce) v případě, že by byly pochybnosti o vině obviněného, navrhli znalecký posudek o nevině obviněného, při ústním jednání konaném dne 30.6.2009 obviněný (jeho zástupce) navrhli doplnění důkazu a to provedení znaleckého posudku, zda strážníci mohli vidět pana S. projíždět na červenou. Teprve v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se požaduje provedení znaleckého posudku, který by zodpověděl následující otázky: do jaké vzdálenosti od křižovatky měli strážníci možnost sledovat vozidlo obviněného, kdyby se ohlíželi; mohl obviněný projet křižovatkou ještě na žlutý signál nebo je to zcela vyloučeno; je možné, že obviněný musel křižovatkou projet, neboť by již nemohl bezpečně zastavit; opravdu strážníci nemohli ztratit ani na chvíli vozidlo, které mělo projet křižovátku na červený signál z dohledu atd.

Z poznatků doktríny plyne, že „důkaz znaleckým posudkem je možné podle správního řádu uplatnit až subsidiárně, tedy nelze-li zjistit potřebné skutečnosti jinak (pokud úřední

osoby správního orgánu tyto odborné znalosti nemají a nelze je opatřit ani od jiného správního orgánu), protože se vychází z obecného předpokladu, že úřední osoby mají mít dostatečné odborné znalosti, aby mohly otázky související s běžně vedenými správními řízeními posuzovat samy“ (Luboš Jemelka a kol: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 229).

Před ustanovením znalce je samozřejmě třeba vyjasnit, zda k posouzení sporných skutečností může skutečně přispět znalecký posudek (a nikoli např. vyšetřovací pokus či rekonstrukce).

V daném případě má soud za to, že sporné skutečnosti mohly být posouzeny úředními osobami správního orgánu; ty přitom ovšem nevycházely toliko z informací získaných z webových stránek www.mapy.cz, nýbrž také z výpovědí zasahujících strážníků a zaměstnance SVS města Plzně a z výsledků místního šetření provedeného dne 25.6.2009. Shromáždí-li se příslušné podklady, jde zde podle názoru soudu o otázku související s běžně vedenými správními řízeními, kterou mohou úřední osoby správního orgánu s využitím svých odborných znalostí posuzovat samy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný správní orgán zohlednil zejména žalobcem nesprávně označenou polohu třídy E. Beneše ke Klatovské třídě; nic nenásvědčuje tomu, že výhledové podmínky strážníků byly svévolně vyhodnoceny tak, jako by se v okolí předmětné křižovatky nacházela pouze rovina, resp. pouho pustá pláň.

Ve shodě s žalovaným správním orgánem je i soud přesvědčen o tom, že v přezkoumávané věci bylo učiněno za dost rovněž ustanovením § 50 odst. 3 spr. ř. a § 3 spr. ř., tedy že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad vydaného rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 spr. ř.

– 6 –

Ad V. žaloby soud uvádí, že oproti žalobci považuje výpovědi zasahujících strážníků za věrohodné. To, že žalobce do křižovatky vjížděl na zelený, resp. žlutý signál, i to, že dokončoval odbočovací manévr, bylo vyloučeno ne pouze na základě předpokladu žalovaného, nýbrž na základě zjištění uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na základě čeho došel žalovaný k závěru ohledně výhledových podmínek, je rovněž patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i obsahu správních spisů. Naproti tomu není pravda, že svědek P. Č. vypověděl, že strážníci MP se otáčeli někde „v prostoru Městského ředitelství policie Plzeň a křižovatkou ulic Klatovská, U Trati a Horská“.

– 7 –

Ad VI. žaloby soud konstatuje, že v daném případě neshledává celou řadu pochybností, které by správní orgán žádným rozumným způsobem nevyvrátil. Není pravda, že žalovaný při hodnocení okolností případu vycházel pouze z výpovědí svědků P. a Č. Na rozdíl od žalobce se soud nedomnívá, že by jejich výpovědi – včetně toho, že pachatele přestupku neztratili z dohledu – byly technicky zcela nepřijatelné a tedy i nevěrohodné.

Žalobce se explicitně nevyjádřil k tomu, jak zcela jinak se mohla celá situace odehrát. Zkusme to tedy učinit za něj: za žalobce projíždějícího křižovatku na žlutou se dostává jiný řidič (v osobním automobilu stejné značky a stejné nebo podobné barvy), který křižovatku projíždí na červenou, načež žalobce jede třídou E. Beneše a druhý řidič jej předjíždí, odbočuje nebo zastavuje a strážníci místo skutečného pachatele dostihnou a zastavují žalobce. To si skutečně žalobce (jeho zástupce) myslí, že něco takového by se mohlo odehrát tak, že by to strážníkům – svědkům zcela ušlo?

V čem spatřuje technickou přijatelnost jednotlivých sporných tvrzení, žalovaný správní orgán náležitě vyjevil, jeho úvahy obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí korespondují s poznatky praxe i zásadami logiky. Oproti žalobci nemá soud za to, že by správní orgán prvního i druhého stupně zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Lze shrnout, že v přezkoumávané věci nebyl žádný žalobní bod shledán důvodným.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Jak žalobce, tak žalovaný správní orgán souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. června 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová